четата стоятъ наредени, като войници, малки и голѣми жаби. Търкулва случайно мишката една бучка, подплашватъ се жабитѣ и хопъ: — почватъ една прѣзъ друга да се цамбуркатъ въ водата. По краищата били останали само нѣкои отъ тѣхъ, които забѣлѣзали мишката. Между тѣхъ била и нейната познайница.

Доближила се при нея тогава мишката и почнала да я моли:

— Жабке, Господъ животъ и здраве да ти дава, стори ми тази добрина, да ме прѣ-

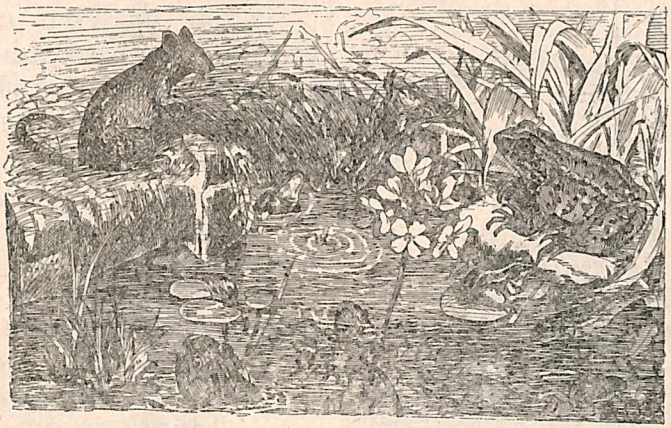

несешъ прѣзъ рѣката. Вуйчо ми, голѣмъ богаташъ, който живѣе на другия брѣгъ, умрѣлъ, наслѣдници нѣма и азъ трѣбва да отида да прибера неговитѣ богатства — пълни хамбари съ орѣхи, круши, лешници, които ще стигнатъ да се храня прѣзъ цѣлия си животъ; помогни ми, жабо, азъ и тебе не ще забравя . . .